

בש"פ 3821/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 3821/16

כבוד השופט נ' הנדל
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

פלוני

המשיב:

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ט' באייר התשע"ו (17.5.2016)

בשם המבקשת: עו"ד יורם הירשברג

בשם המשיב: עו"ד ערן ערבה

החלטה

1. מונחת בפניי בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, להורות על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, או עד למתן פסק דין בת"פ 47872-03-15 בבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו, לפי המוקדם. בהסכמת הצדדים הדיון בבקשה נדחה במספר ימים ובהתאם לכך הוארך מעצרו של המשיב בעשרה ימים הכלולים בתקופה של 90 הימים, טרם התקיים דיון בבקשת המדינה להארכת המעצר.

נגד המשיב ונאשם נוסף הוגש כתב אישום אשר מתייחס לביצוע עבירות שהתרחשו במהלך תקופה של 4 שנים. בתמצית יאמר, שמדובר בתוכנית של הפצת חשבוניות פיקטיביות והלבנת הון בהיקף של מאות מיליוני שקלים. המשיב ביחד עם אחרים, הפעילו עשרות חברות קש אשר באמצעותן נמכרו מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס, המשיב

ואחרים פתחו במרמה חשבונות בנק בבנקים שונים והלבינו את ההכנסות שקבלו עקב מכירת החשבונות הפיקטיביות. העבירות בהן מואשם המשיב בכתב האישום, מתפרשות על פני מספר הוראות חיקוק הכוללות את חוק העונשין, חוק איסור הלבנת הון, חוק מס ערך מוסף, ופקודת מס הכנסה. בהן: קשירת קשר עם אדם לעשות פשע- לפי סעיף 499 חוק העונשין, תשל"ז-1977; זיוף- עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט- עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין; עשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסתיר או להסוות את מקורו- לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000; התחמקות ממס במזיד עבירה לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; ניהול חשבונות כוזבים עבירה לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מע"מ תשל"ו-1975. נגד יתר חברי הקבוצה, הוגשו שני כתבי אישום נוספים בגין המעשים המתוארים.

עובדה בעלת משקל לענייננו היא, כי המשיב ביצע את העבירות במהלך תקופה בה הוא אמור היה להתייצב לביצוע עונש מאסר שנגזר עליו בתיק מס אחר, אליו הוא לא התייצב. במסגרת וכחלופה למעצרו בתיק זה, החל המשיב לרצות את עונש המאסר בתיק האחר בו הוא הורשע.

2. שני שיקולים עומדים בליבת ההכרעה בבקשה מעין זו. האחד, מסוכנותו של המשיב, והשני, קצב התקדמות המשפט. הראשון מכון לאינטרס הציבורי במובנו הרחב, ואילו השני מכון כלפי הנאשם המסוים ותכליתו לוודא שמשפטו מתנהל כראוי בעת מעצרו - שעה שהוא עדין נהנה מחזקת החפות לגבי העבירות בהן הוא מואשם. בענייננו, יש לזכור כי ישנן ראיות לכאורה לביסוס אשמתו של המשיב, וקיימות מספר עילות מעצר הנובעות ממהותן של העבירה על נסיבותיה, וכן מהתנהגותו של המשיב עצמו. די לציין שהמשיב לא התייצבות לעונש המאסר ולכאורה ביצע את העבירות המיוחסות לו בתקופה זו. המקרה הוא חריג בהיקפו, והאינטרס הציבורי דורש את בירור העניין בצורה האפקטיבית ביותר. לאור זאת, בהעדר קיומה של חלופה מתאימה יש לקבוע כי השחרור עלול לפגוע ביעד האמור.

3. סוגיית קצב המשפט מורכבת יותר. אין להתעלם מכך שחומר החקירה הוא רב היקף ביותר, מצב הנגזר מאופי העבירות המיוחסות למשיב. מטעמי הצדדים והחומר עולה כי מספר חודשים הוקדשו ללמוד החומר והאפשרות לגישור, וכי מועדים רבים נדחו לבקשת בא כוח המשיב. בית המשפט המחוזי קבע כי על המשיב למסור את תגובתו לכתב האישום בחודש מרץ 2016 ובהתאם לכך, נקבעו ביומן בית המשפט קמא 13 ישיבות לשמיעת ראיות במהלך חודשים פברואר ומרץ. אולם, עקב החלפת הייצוג של המשיב בוטלו מועדים אלה, העניין נקבע לתזכורת ונקבע מועד נוסף למענה לכתב האישום. כרגע, המצב הוא שטרם נקבעו מועדים לדיוני הוכחות. בא כוח המדינה הבהיר כי מצב זה נובע מכך שהנאשם האחר ביקש כי תקבע ישיבת תזכורת.

התיאור דלעיל מדגים את המורכבות בהכרעה בבקשות הארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. מצד אחד, המשיב מצוי במעצר למשך תקופה של תשעה חודשים, טרם התקיימה ישיבת הוכחות ואף לא נקבעו מועדי הוכחות. מצד אחר, לא ניתן להתעלם מכך שהמשיב תרם למצב האמור הן בקצב תשובתו לכתב האישום ובקשות הדחייה שהוגשו על ידו, והן בשל החלפת הייצוג. נתון נוסף המקשה על המקרה הוא מצבו של הנאשם האחר. עולה כי עניינו נקבע לתזכורת, עובדה שעשויה להצביע על כך שהוא נמצא "בתחילת דרכו" לקראת קיומם של דיוני הוכחות. אולם, הגם ששני הנאשמים משותפים בכתב האישום, אין להשלים עם כך שבנקודת זמן זו משפטו של המשיב ידחה לחודשים רבים רק בשל השלב בו מצוי הנאשם האחר.

4. האיזון דורש כי כל אחד מהשיקולים שתוארו לעיל יקבל את מקומו הראוי. בקצירת האומר, המסקנה המתבקשת

היא שיש מקום להיעתר לבקשה- בשל המסוכנות של המשיב ובשל התנהלותו הוא בפרשה. בד בבד נכון לדרוש כי מועדי הוכחות רבים יקבעו בחודשים הבאים. אין להתעלם כליל מהאינטרס של הנאשם האחר, אולם אין לתת לו להכתיב את קצב המשפט של המשיב.

יש לזכור כי המחוקק קבע, בסעיף 62 לחוק המעצרים, שבקשה כזו תידון רק על ידי שופט בית משפט זה. תפקידו של שופט הדין בבקשה להארכת מעצר נוספת מעבר לתשעה חודשים איננו רק להכריע האם לקבל או לדחות את הבקשה, אלא עליו לפקח על ההליך. כאן, המצב בכללותו עדין הוא. מסוכנותו של המשיב מחייבת את הישארותו במעצר, אולם אין להשלים עם התוצאה שאין מועדים לשמיעת הוכחות בעניינו של המשיב. המסקנה היא כי יש מקום להאריך את המעצר ולהשלים את התקופה עד ל-90 יום הכוללים את ימי המעצר בהסכמה. יחד עם זאת, נראה כי כבר בתקופה הקרובה על המותב שידון בתיק לקבוע מספר רב של תאריכים בחודשים הסמוכים ככל שניתן.

סוף דבר, מעצרו של המשיב מוארך ב-80 ימים נוספים החל מיום 24.5.16, המתווספים לעשרת הימים בהם הוארך המעצר בהסכמה, או עד למתן פסק דין בת"פ 15-03-47872 בבית המשפט תל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט"ו באייר התשע"ו (23.5.2016).

ש ו פ ט